

НАШЕ ЖИТТЯ

UKRAINIAN NEWSPAPER „OUR LIFE“

Ч 5 (100)

АВГСБУРГ, 11. ЛЮТОГО 1947

РІК III

Соте число газети — це не такий вже ювілей, щоб його спеціально святкувати. Але й зовсім не згадати у наших тяжких умовах, було б примененням праці того гурту відданых робітників, які навколо „Нашого Життя” зібралися і працюють.

Нормально наш часопис був бідосят сотого числа ще 28 вересня 1946 року. І ми, видаючи дні 5 вересня м. р., у зв'язку з річницею „Нашого Життя”, „Ювілейний Позачерговий Додаток”, мали на увазі в кінці ще того самого місяця скромно відзначити сотий номер нашої газети.

Але не довелося. Тиждень після нашого річного ювілею, дня 12 вересня м. р. голова Таборової Ради „Сомме-Казерне” п. В. Блавацький дав наказ таборовій поліції зламати замки в редакції „Нашого Життя” і захопив усе майно видавництва. Сталося це всупереч всякому праву, всякий логіці і всупереч виразним присудам аж двох українських судових інстанцій... Партийне заспілення не спинилося перед таким виразним порушенням права, щоб тільки затулити рота незалежним публіцистам, які засуджували деякі явища нашого внутрішнього життя з загально-національного українського становища.

Замість „Нашого Життя” таборова рада почала видавать свій часопис „Українська Думка”. Це, власне, й була та „миша”, яку породила „гора” і яка „вмерла спокійною смертю від виснаження”. Не було кому ні редагувати, ні писати, ні читати. „Українська Трибуна” мабуть сплутала в останньому своєму полемічному випаді проти нас (див. У.Т. ч. 5-29) „Наше Життя” з цією ефемеридою.

Маємо вже соте число нашої газети. Чи насьогодні може ще котрась українська газета досягти сотого числа? Ні, такої немає наша газета на й ста р ш и й український часопис на еміграції. Вона перша досягла 100 числа, не зважаючи на те, що від 12 вересня до 12 грудня 1946 року вона не виходила. Нормально ми мали б тепер ч. 136 нашої газети. Тридцять шість чисел газети і вісімнадцять додатків пропало, а на їх місце наше громадянство дістало два числа недолугої „Української Думки”, і одне число „Блазня”...

Сьогодні слід відзначити, що „Наше Життя” це не тільки найстарший, але до недавна це був і найбільший український часопис, який згуртовував навколо себе найвидатніших українських робітників пера. „Наше Життя” повстало на широкій громадській базі, видає його секція журналістів при

Спілці Українських Письменників і Журналістів в Авгсбурзі, що начислює понад сорок членів. Це не часопис, який видає якась анонімна „спілка”, що, як правило, носить ім'я того самого часопису і налічує 5-6 чоловік. Ось чому наш часопис не орган якоїсь однієї політичної партії чи групи і неможе бути таким. Це часопис загально-національний, понадпартийний, всеукраїнський. Його заслуга в тому, що він стоїть безкомпромісово на засадах справжньої демократії та бореться твердо й рішуче з усіма проявами анархії, махновщини й короткозорій демагогії, що так даються в знаки в багатьох проявах нашого еміграційного життя.

Завданням „Нашого Життя” було дати нашим людям справжню добродяйкіну українську лектуру, інформацію і розраду; принести „мов на долоні” найширшим колам нашого громадянства і таким чином наблизити до нього цілій світ і розповісти, що в ньому діється; познайомити наше громадянство із життям передових демократичних країн, щоб наші люди саме ці країни брали собі за зразок. І ми робили в цьому напрямку все, що могли. Наши читачі прочитали до 3 мільйонів сторінок нашої газети і додатків ми видали більше 10000 прим. книжечок.

Ми з особливою пошаною відносилися до нашого минулого і відзначали на сторінках газети і зокрема в додатках всі прояви нашого культурного життя. Спеціальних позачергових додатків ми видали 8: Лесі Українки, Т. Шевченка, І. Франка (2 додатки), С. Петлюри, І. Франко (2 додатки), С. Петлюра, М. Драгоманова, МУР-у і ювілейний.

Про якість подаваного нами матеріалу не нам судить. Можемо тільки запевнити читачів, що ми намагалися подавати матеріал якісно найкращий. Ми ніколи не спускалися до дешевої демагогії, не шукали легкої популярності, але де треба було, не боялися плисти проти течії. І наши читачі нас належно оцінили. Маємо багато письмових проявів признання від усіх кіл нашого суспільства. А найкращий доказ нашої живучості є той факт, що після безправного загарбання нашого підприємства таборовою ради, яка забрала все наше майно вартістю 52000 нім. марок, ми повстали знов, мов той Фенікс з попелу, хоч дотепер безправний загарбник нашого майна нам не повернув з нього нічого іншого. Нас підтримало українське громадянство.

В наслідок того, що ми не маємо ще досі наших власних друкарських засобів, нам доводиться, редактуючи газету в Авгсбурзі і дру-

Гітлер і Англія

Лише тепер стало відомо, як легковажно і нерозсудно учинив Гітлер, почавши війну 1939 року. „Фюрер” не хотів бачити факту, що Німеччина не була готова до морської війни. Німецькі знавці морської війни попереджували Гітлера, що Англія на морі дуже сильна.

I все ж таки Гітлер мріяв про висадку на Британському острові. Після поразки Франції 1940 року Гітлер хотів послати німецьке вій-

сько через канал на Англію. Німецький адмірал Деніц писав, що німецька флота не була в стані охороняти військо проти англійської флоти, що вся була б послана в бій, щоб не допустити висадки. Приготування до висадки були закінчені в вересні 1940 р. Але Англія мала не тільки сильну флоту: також англійське летунство не було розбиті німцями. Удар проти німців ішов би з моря і з повітря. Гітлер мусів відмовитися від висадки в Англії.

АМЕРИКАНСЬКЕ ВІЙСЬКО ЗАЛИШАЄ КИТАЙ

Генерал Маршалл, теперішній американський міністер закордонних справ, вернувся в Америку з Китаю з рішенням: відкликати американське військо з цієї країни. Маршалл, як посол американського уряду в Китаї, намагався помирити президента Чан-Кай-Шека з китайськими комуністами. Це йому не вдалося. Проти присут-

ності американського війська в Китаї протестували комуністи, але також прихильники Чан-Кай-Шека. Тепер американці хотять, щоб китайці „варилися у власній соції”. З відходом американців Китаєві загрожує загальна громадянська війна. Замісць американців може прийти в Китай советська армія.

Вітають „Наше Життя“

Координатор Українського Комітету, що об'єднує в собі політичні групи на основі демократії, поступу і людяності, вітає газету „Наше Життя” з приводу видання сотого числа. „Наше Життя” може з гордістю огляматися на передедній шлях праці і боротьби під прапором демократії. КУК і все вільнополюбне громадянство знає, як сили реакції хотіли всяким способом знищити найстаршу в американській зоні демократичну газету „Наше Життя”. Проте це їм не вдалося. „Наше Життя” далі виходить під прапором свободи й демократії. І хоч „Наше Життя” наслідком злочинного загарблених його майна відомою групою ще й досі мусить тяжко боротися з технічними труднощами, однак КУК і все українське демократичне поступове громадянство вірить, що редакція „Нашого Життя” успішно переборе всі перешкоди і буде й надалі непохитно стояти в перших

рядах нашого спільногого походу шляхом свободи, права, єдності і справедливості.

Секретаріат КУК

СУЖ ВІТАЄ „НАШЕ ЖИТТЯ“

Від імені Головної Управи Спілок Українських Журналістів на еміграції прошу редакцію найстаршого українського часопису „Наше Життя” прийняти сердечні поздоровлення із сотим числом і побажанням дальнішої успішної праці на полі вільної української публіцистики. Праця „Нашого Життя” і її заслуги вже ввійшли в історію сучасної нашої еміграції, як один із найсвітліших прикладів відданості і жертвенності для добра нашого народу. Нехай живе і розвивається далі „Наше Життя”!

Голова СУЖУ:
Д-р Степан Баран

До Редакції часопису
„Н А Ш Е Ж И Т Т Я“

Хвальна Редакція!

З нагоди виходу сотого числа часопису „Наше Життя” Управа обласного Об'єднання Українських Спілок Селян-емігрантів у Швабії звертається до Редакції, Адміністрації і всім співпрацівникам хвального часопису сердечні побажання. Вітаємо Вас з першого числом, яку Ви осiąгнули свою невтомною працею під прапором Правди й демократичних ідеалів.

Голова Управи Спілок Селян
З. Дончук

Павло Котович.

СОВЕТСЬКІ ВТРАТИ В ОСТАННІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

Відомо, що тереном німецької окупації стали економічно найбільш розвинені райони СССР. Вартість річної загальної продукції цих районів до війни становила 46 мільярдів рублів. На цих теренах було 71 мільйон гектарів орного землі і 109 мільйонів голів рогатої худоби.

Друга світова війна знищила до 1700 советських міст та понад 70000 сел і осель, залишаючи без даху над головою біля 25 мільйонів мешканців. В промисловому секторі знищено 32000 підприємств, в сільськогосподарському - до 98000 колгоспів, 1876 радгоспів, 2890 машинно-тракторних станцій. В Німеччину забрано 7 міл. свиней, 27 міл. овець та кіз та 110 міл. різної птиці. Загальні втрати народного господарства СССР обраховано на 679 мільярдів рублів в державних цінах 1941 року.

Про поділ згаданих втрат по окремих республіках говорять наступні дані: втрати України - 285, РСФСР - 249, Білорусії - 75, Латвії - 20, Естонії - 16, Молдавії - 11 та Карпат - 6 мільярдів рублів.

ПРО СТВОРЕННЯ ОБ'ЄДНАНИХ ДЕРЖАВ ЕВРОПИ

Лондон. Провід англійської Партії Праці розглядав на своєму засіданні справу ідеї створення об'єднаних держав Європи. Партія Праці в зasadі признає цю ідею розумною і корисною, але вона не може погодитися на те, щоб її очолював Вінстон Черчіл. Партія Праці поставилася до комітету пропаганди, ідеї об'єднаних держав Європи, що його створив Черчіл, з великим недовірям, бо Черчіл в своїх плянах не бере під увагу СССР.

МЕХІКО ДАЄ ЗАХИСТ ЕМІГРАНТАМ

„Дейли Мейл” з 31. січня ц. р. повідомляє, що в Мехіко є приблизно 13 тисяч еспанців, що покинули рідний край, боячися переслідувань фашистівського уряду Франка. Еспанські емігранти в Мехіко працюють як робітники, купці, хлібороби, журналісти, інженери і т. д. В Мехіко їдуть також аргентинські емігранти, невдоволені диктатурою президента Перона. Незабаром має прибути в Мехіко до 100 університетських професорів з Аргентини, яких позволяє Перон.

МОСКВА ПІДОЗРІВАЄ АНГЛО-АМЕРИКАНЦІВ

Московська „Правда” обвинуває Англію та Америку, що, мовляв, англо-американські капіталісти в західній Німеччині творять союз „з німецькими монополістичними концернами”. „Правда” твердить, що англо-американська політика „не має нічого спільногого з роззброєнням Німеччини”. Леонтьев, — автор статті в „Правді” — зазначає, що перехід великих промислових концернів в руки англо-американських капіталістів і застаріння в непорушенному стані німецьких картелів (промислових об'єднань) суперечить союзницьким постановам про знищення німецької воєнної промисловості.

Само собою, Москві треба завжди знайти зачілку, щоб напасті на дійсних або уявленіх „капіталістів” та „імперіалістів”. Проте в советській зоні Німеччини уже давно пущено в рух фабрики зброй.

З УСЬОГО СВІТУ

ПЕРЕЛЮДНЕНА МОСКВА

Кореспондент газети „Дейли Мейл” пише про життя в Москві: „Москва неймовірно переповнена. По закінченні війни дозволено людям вільно рухатися в країні і, здається, що кожна третя особа в Советськім Союзі вирішила оселитися в столичному місті. Ви мусите буквально боротися за вступ в автобус або в трамвай”. Пайки, — пише кореспондент, — ще малі. Але в „комерційних крамницях” можна дістати все, що ви хочете. Ціни — фантастичні. Хто може купувати в цих „комерційних крамницях”? „Багато вояків вернулися з Центральної Європи з то-

варами або з грішми, що дають їм змогу купувати в цих крамницях. Якщо у вас є досить грошей, то ви можете добре жити в Росії” — зазначає кореспондент. Порівнюючи життя в Москві та в Берліні, кореспондент „Дейли Мейл” пише, берлінські мешканці ідуть краще як росіяни.

АМЕРИКА НЕ РОЗРИВАЄ ВІДНОСИН З ПОЛЬЩЕЮ

Уряди Англії та Америки протестували проти насильства на виборах до польського сейму. Однак ці уряди не виявили свого наміру відкликати своїх послів із Варшави.

ПОЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

Справа Німеччини стоїть на першім плані в світовій політиці. В березні відбудеться в Москві конференція для вирішення дальшої долі Німеччини. СССР, Франція, Англія та Америка мають свої проекти щодо Німеччини.

Громадська думка цілого світу немає стурбовану відновленням діяльності тайних організацій німецьких фашистів. Подекуди ці організації виступають активно (напр., бомбовий захід на судову палату в Нюрнберзі). Французький уряд вимагає, щоб найбільший центр німецької промисловості — Рурська область — був поставленний під контроль західних держав. На чолі контролюваної комісії має бути поставленний француз. Невідомо, хто підпише мировий договір іменем Німеччини, коли немає німецького центрального уряду. Бельгійський представник у Лондоні заявив, що найкраще буде, якби ніхто не підпише договору за Німеччину, бо той уряд, що цей непопулярний договір підписав би, не мав би довірія в німецькому народі.

Проект конференції „великої трійки”. Сталін виявив бажання віднести нараду з Труменом та Еттлі. Американський президент в разом з журналістами заявив, що хотів би бачити в Вашингтоні голову уряду СССР та англійського прем'єра. Це питання, чи схоже Сталін іхати в Америку на нараду.

Лондонська конференція з участю заступників міністрів закордонних справ від чотирьох велико-держав вислухує бажання різних урядів щодо мирового договору з Німеччиною.

Американсько-советські розбіжності. Міністер Маршалл має на увазі поставити на московській конференції домагання, щоб умови, прийняті советським урядом на конференції в Потсдамі 1945 р., були Москвою додержані. Одна з умов торкається господарської ед-

ності Німеччини. Ні СССР ні Франція не прийняли англо-американської пропозиції відновити єдність німецького господарства.

Польща

Друга вимога Америки відноситься до Польщі. Московський уряд гарантував вільні вибори в Польщі. Натомість вибори до польського сейму, як стверджують уряди Америки та Англії, пройшли під примусом.

Корея

Корея на Далекому Сході становить причину непогодження між Америкою та СССР. Американський уряд хоче бачити Корею незалежною державою, але СССР прямує до опанування Кореї через корейську ком. партію.

Палестина

Тerror тайних жidівських організацій проти англійців не вгаває. Головний комісар ген. Каннінгем звелів, щоб англійські жінки й діти покинули Палестину.

Індо-Китай

Бої між французьким військом та в'єтнамськими повстанцями не припиняються. Повстанське військо проломило лінію французького фронту. Військові знавці тої думки, що Франція для перемоги в Індо-Китаї мусіла б туди послати пів мільйона війська.

Греція

Збройна боротьба між урядовим військом та повстанцями не припинилася.

Повстання відбувається в країнах, що сусідують з Болгарією, Югославією та Альбанією. В Аtenах утворився новий уряд під головуванням Максими. Англійський кореспондент Фішер, що побував у штабі грецьких повстанців, почув від них, що вони тільки й ждуть, коли англійське військо покине Грецію, щоб захопити всю владу в свої руки. Ці надії мають під собою ґрунт, бо за повстанцями стоїть допомога СССР.

Індія — самостійна Республіка

22. січня індійська Установча Рада прийняла резолюцію голови індійського уряду Пандита Негру, що проголосує Індію незалежною суверенною республікою. Рада стояла це проголосення. До Установчої Ради не належать мусульмани. Негру запрошуєвав їх прислати своїх послів до Ради. В Індії, що складається з різних провінцій, є країни, що мають на чолі

ДРУГИЙ СКРІНІНГ ПРИПІНЕНЕ

Як повідомляє „Старс енд Страйпс”, розпорядженням військової влади другий так званий „унірвіск” скрінінг (перевірку ДП) припинено.

Газета констатує, що ця перевірка (що місяцями вже відбулася) сквилювала найширший загал ДП і відновила чутки про насильну репатріацію.

Коротко

* Франкфурт. Колишній президент ЗДПА Герберт Гувер, про має перевірити харчову ситуацію в Німеччині та Австрії прилетів літаком з Лондону до Франкфурту. На летовищі привітали його американські представники з ген. Мек Нерні на чолі.

* Берлін. Берлінський часопис „Форвергс” приносить сенсаційні, ревельянціні, мало достовірні інформації про те, що в англійській окупованій зоні існують нормальні німецькі військові частини, які вишколюються та живуть як справжні вояки.

Комунізуюча преса передруковує ці відомості під великими заголовками.

* Москва. Представники СССР і Фінляндії підписали угоду щодо майбутнього німецьких вартостей у фінляндській державі. Подробиці цієї угоди не оголошено.

* Лісбона. В португальському уряді прийшло до деяких змін. Прем'єр Салязар передав міністерство внутрішніх справ, яке досі очолював, іншому міністрові.

* Гюнденбург. Франц фон Папен, що досі відповідав за злочини у відношенні до німецького народу перед нюрнберзьким денацифікаційним судом з вільної стопи, арештований під замітом складення фальшивих зізнань щодо тестаменту президента Гюнденбурга.

* Франкфурт. Із ЗДПА вислано для німецького населення більш як 363.000 пакетів, які вже прибули до Бремену. 183.000 пакетів розділять в американській, 146.000 в англійській, а 23.000 у французькій зонах окупованої Німеччини.

* Варшава. Військовий суд у Варшаві засудив три особи на кару смерті за те, що вони вбили одного провідника комуністичної організації молоді.

* Берлін. Між голляндськими і індонезькими військами розгорілися нові завзяті бої. Голляндський командувач домагається негайних підкріплень.

* Франкфурт. Останнє повідомлення пресової Агенції „Юнайтед Пресс” стверджує, що в американській окупованій зоні перебуває тепер 518.000 насильно переселених осіб. З цього числа 125.000 є жidами.

* Лондон. В Калькуті страйкувало 50.000 робітників.

* Руслан. Великі англійські транспортні літаки продовжують евакуацію родин англійських громадян. Ситуація в Палестині далі напруженіша. Екзекуція жidівського терориста Грунера має відбутися 18. лютого ц. р.

* Франкфурт. Підготовляється широку виховно-наукову програму для насильно переселених осіб (ДП), ціллю якої є підготовити ДП до переселення в інші країни. Про це повідомила німецька пресова агенція „Дойче Нахрітен Агентур”.

ГІСТЬ З КАНАДИ

28 січня 1947 року табір Соммерн в Авгсбурзі відвідав заслужений голова Канадського Українського Комітету о. Савчук.

Хлібом і сіллю зустріли селяни дорогої гостя. Голова Обласної Спілки Селян п. Дончук широко привітав всесесного отця і висловив радість з приводу цієї зустрічі. Теплими привітаннями зустріли гостя голова Табор. Ради п. Блавацький, та комендант Табору п. Черкасевич в гарно прибранім таборовим клубі.

о. Савчук подякував за гостинне прийняття і від імені канадського громадянства вітав селян, робітників і інтелігенцію з тими успіхами, яких українці досягли навіть тут в таких тяжких умовах.

Далі він підкреслив, що українці Канади ще до закінчення війни, готувалися всебічно допомагати скильцям — своїм братам.

Скільки у нас вистарчає сили ми усюди добиваємося про ваше майбутнє, але нас мало і тієї матеріальної допомоги яка вам потрібна ми дати не можемо.

Все ж таки Ваше майбутнє, хоч насьогодні ще невияснене, але — не безнадійне. Дуже багато держав погодилося на іміграцію скільців, в т. ч. Канада, США, Бразилія, Аргентина. Але ще пройде деякий час поки ця справа набере правного характеру. Справою ДП буде займатися IPO.

З останніх відомостей, що я маю, є нові закони в Америці, що будуть видаватися афідавіти навіть далеким родичам і навіть звичайний українець Канади може взяти будякого українця на свою опіку. Крім того, скоро будуть відчинені двері для іміграції, безумовно в першу чергу сільськогосподарським робітникам-селянам."

На закінчення о. Савчук ще раз подякував за тепле прийняття.

3. д.

Тяжке положення українців в Чехословаччині

Передавши Карпатську Україну під владу СССР, влада ЧСР обіцяла видати також усіх українців, що живуть на території повоєнної ЧСР, між якими є навіть такі українці, що живуть тут 10-20 років і набули вже всіх громадянських прав.

Перед нами лежить документ, друкований лист міністерства внутрішніх справ ЧСР з 11. 4. 1946 р.:

„Міністерство внутрішніх справ відкидає ваше оптацийне проголошення на основі договору між Чехословакою Республікою і Союзом Советських Соціалістичних Республік про Закарпатську Україну з 29 березня 1945, подане дня (тут дата) у міністерство внутрішніх справ, з таких причин:

На основі наведеного договору можуть за чехословакське державне підданство оптувати чехословакські державні горожани чеської або словацької народності, які 29 березня 1945 перебували на території Закарпатської України. Однаке Ви, як самі подаєте в своєму оптацийному проголошенні, належите до народності української, тому Вам не належить оптацийне право на основі наведеного договору.

Отже, тим оптацийним проголошенням Ви не стали чехословакським державним горожанином.

За міністра: Д-р Єржабек, в. р.”

Це лист до осіб, походженням з Карпатської України, що прибули до Праги на працю вже до 1930 року, жили тут цілий час і не втратили чехословакського державного підданства ні принадлежності. Такі листи отримали всі українці, що жили до війни або опинилися по цій війні на території сучасної ЧСР.

На перший погляд здається, що нема нічого надзвичайного в цьому документі. Але коли ми приглянемося більше і розглянемо цю справу докладніше, то побачимо, що

цей документ є актом насильства над самими чехословакськими законами і грубим порушенням міжнародних договорів. А це тому, що цей акт охоплює й ту частину чехословакських громадян української національності, до якої взагалі не відноситься постанови про „оптацию” уведеного договору між ЧСР і СССР про Закарпатську Україну. Тією частиною чехословакських державних горожан української народності є:

I. а) Українські робітники, що після приєднання Карпатської України в 1919 році до ЧСР, прийшли сюди на працю і оселились у різних місцевостях теперішньої території ЧСР.

б) Українці ремісники і торгівці, це переважно бувши сироти, або діти дуже бідних батьків, яких червоної хрест по 1919 р. посилає із Карпатської України на різні ремесла до Чехії й Мораві, і які залишилися там працювати.

в) Українські урядовці, які прибули по 1919 р. з т. зв. історичних чеських земель, де виконували службу у різних урядах.

II. Українці, державні громадяни ЧСР, переважно українська інтелігенція та молодь, що прибула сюди по окупації Карпатської України мадярами в 1939 р.

Отже, українці першої групи, вже в першій Республіці, набули не тільки державне громадянство ЧСР бо безперервно мешкало на однім місці десять літ.

Подруге, українці I і II групи в 1939 по ліквідації ЧСР у кол. Протектораті Чехія і Морава прийняли чеське, а не німецьке підданство. Навпаки, в той час багато чеського населення прийняло німецьке державне підданство, а тепер їм знову привернено державне горожанство ЧСР, хоч за війни активно прийма-

ли участь в німецькій військовій машинерії!

Потрете, в 1945 р. по відновленні ЧСР, всі ці українці на основі самих чеських законів і міжнародних договорів, так само як чехи і словацькі, стали повноправними державними горожанами нової ЧСР.

Отже, до цих українців ні в якому разі не може відноситися акт чеського міністерства в справі державного горожанства ЧСР на основі згаданого договору. Це з боку правного, не беручи вже огляд соціального. Тож більшість цих українців жила в ЧСР понад 10, а то і 20 літ. Ці українці многолітньою, невтомною працею доробились якогось матеріальної позакладали свої родинні гнізда.

Останню, III групу, творять ті українці, що прибули на територію сучасної ЧСР з Карпатської України по 2 світовій війні. Переважно це інтелігенція і провідники „Карпатської Січі”, що втекли сюди від большевіків, коли чехи відступили Карпатську Україну Советам. До цієї групи і міг би відноситись акт чеського міністерства в справі оптациї. Та і в цім випадку чехословакське міністерство внутрішніх справ дуже неморально поступало б супроти тих людей. Адже не тайна, що в 1945 році чехословакська влада посилала в Карпатську Україну своїх агентів для того, щоб намовляти українське населення оітувати за ЧСР. Сьогодні та сама влада не лише зрикається зведених нею людей, але ще гірше, безжалісно жене їх геть.

Догадуються, що живе тепер в ЧСР біля 50000 українців цих категорій. (Початком грудня 1946 чеське міністерство внутрішніх справ подало до відома, що оптацийних проголошень було подано 24000!) Усіх цих українців чехословакська влада не визнає своїми громадянами, (хоч законно державне горожанство нікому не відібрали!) і примушує їх повернутися додому, навіть (Закінчення на 6 стор.)

Німеччина перед мировою конференцією

10 березня почнеться конференція великорізниць у Москві. Конференція має рішити про будучість Німеччини. Німеччина програла Другу світову війну. Вина за війну падає на уряд Гітлера. Правда, без дружньої нейтральності Москви (советсько-німецький договір 23 серпня 1939 р.). Гітлер напевне не від важився почати війну. Але про це тепер люди забувають, як забувають і про те, що Москва була союзницею Німеччини в перших двох роках Другої світової війни і мала за згодою Гітлера великі територіальні здобутки на Заході. Узвірювавши в свою непереможність, Гітлер почав 22. 6. 1941 р. здійснювати свій план „опанування Сходу”.

Цей план не вдався не тому, що советський режим був сильний, а головно наслідком безумної політики Гітлера. Масове винищування полонених і цивільного населення в окупованих країнах примусило всіх загрожених поставитися проти жорстокого завойовника.

Німеччина впала, а за нею друга світова великорізница — Японія. Іх території окуповано силами держав переможців. Поки була Німеччина і Японія сусідами Америки та Англії вони відділяли СССР від англо-сааксонських держав. Іх інтереси в світі були часто однозначні, з огляду на японський та німецький імперіалізм. Тепер інтереси трьох ве-

ликодержав, що опановують світ, розходяться в різних кінцях. Розходяться вони також і в Німеччині. Є народна приказка: „Наймиліший сусід — через хату”; з ним рідше доводиться зустрічатися і є менше причин до сварки. Англія та Америка хотіли б мати СССР „сусідом через хату”. Тому в їх політичному пляні лежало відновлення Німеччини та Японії, як держав середнього розміру, що своїми силами не могли б загрожувати своїм сусідам. Японські політики зрозуміли вагу моменту. Японський народ сподівається своїм спокоєм і працею вийти з тяжкої біди після воєнної поразки. Японська політика прямує до того, щоб здобути довір’я американців. Це дало свої наслідки: і під американською окупацією є це під американською окупацією є

В Німеччині, окупованій арміями чотирьох держав, нема одностайної політики. Тому в різних частинах Німеччини панують неоднакові настрої та орієнтації. В великий частині німецької молоді вихованої за влади Гітлера, панує повне нерозуміння теперішнього міжнародного положення. Ці люди мріють про відновлення „Третього Райху”, про „відплату ворогам” і т. д. Звідомлення лондонської комісії для вивчення міжнародних справ, що до неї належать найвизначніші політичні діячі Англії, Голландії, Франції, Бельгії та Данії, подає факти про оживлення гітлерівського руху в Німеччині. Тайні організації нацистів не беруться до активного спротиву: вони хотять під маскою лояльності, унеможливити політичну чистку („денацифікацію”) і удержати та захопити нові позиції в німецьких урядах. Організації нацистів стараються контролювати приватне і громадське життя німецьких громадян. Вони ведуть тайну пропаганду, залякають негітлірівців майбутньою „помстою і карою” і т. д. Бувають випадки свідомого шкідництва, саботажу політики окупаційних влад з боку прікованих нацистів.

Ці факти викликають велике недовір’я до Німеччини, особливо між її безпосередніми сусідами. Ширить ся в світі думка, що велика частина німецького народа „нічого не начилася і нічого не забула” навіть після страшної лекції, яку дала недавня світова війна. Найрішучіше виступають проти Німеччини СРСР, Союз та Франція. Французи, в інтересах свого господарства і безпеки, хочуть мати під своїм впливом західні промислові області Німеччини, зосібна Рурський басейн. Советський уряд посунув польсько-німецький кордон на захід аж на річку Одру. Англійський та американський уряди не хотять визнати цих кордонів. Проте, рішення мирової конференції у Москві в німецькій справі буде залежати в великий мірі від того, як оцінить англо-американці можливість політичного роз-

витку в Німеччині. Річ ясна: демократичну Німеччину Англія та Америка готові будуть підтримати. Але Німеччини фашистівської такої, що хотітиме повороту гітлерівського режиму, демократичні держави терпіти не будуть. Надії нацистів, що, мовляв, „карта обернетися іншим боком”, безпідставні. Це добре розуміє єдина справді демократична партія Німеччини — соціал-демократія під проводом Шумахера.

Безперечно, від позиції німецького народа залежить його дальша доля. Програма війни ставить певні вимоги, які треба виконати. Німеччина мусить навіки відмовитись від імперіалістичних мрій та від дикторського, людененависницького нацизму.

Для нас, українців, з цього випливає теж важна наука: нехай ті, що брали взірці для своїх організацій та ідеологій з Риму й Берліну, викинуть дикторські мрії з своїх голів. Нехай учаться політичної культури від передових, справді демократичних країн.

Тільки єдність на основі цілі демократії і взаємна лояльність може вивести наш рух на правильний шлях до дійсного поступу і остаточного перемоги. Цей шлях покаже нам усім Координаційний. Український Комітет. Ідеї КУК гуртують все ширші маси українського громадянства, і це добрий знак, що ідея народоправства, притоптана диктатурами, в нашім народі не вмерла і не вмре. Панас Феденко

НЕОФІТ КИБАЛЮК

Шляхом любови і крові

Закінчення*)

Митрополит Василь Липківський сивобородий апостол, іде від села до села, часом по українському зви чаю возом, що в нього впряжено кілька пар волів, збирає десятки тисяч людей, промовляє до них, учити любити свою рідну старовину, свою віру, свої звичаї, свій народ, учити нежалуватиного життя для оборони національно-релігійних ідеалів, святим гнівом дишіти проти ворогів Христі. І все це не в умовах вільної демократії, а в умовах воєнного комунізму й організованої державної владою систематичної боротьби проти релігії; в умовах коли падали всі дотогочасні основи політичного, суспільного, культурного й церковно-релігійного життя. В тих умовах відроджувалась українська церква, творилася українська віра, свідома й активна віра в Бога, в Його Церкву, в Його святощі, в святощі й ідеали української душі. Одного разу, коли митрополит прибув до великого українського села, большевицька міліція заборонила службу. Тоді запитали, чи може митрополит благословити народ. В цьому не відмовлено. На величезному майдані зібралися десятки тисяч людей. Митрополит прямував до воза, щоб з нього дати своє благословлення, і коли його сива голова забіліла над юрбою, а всі присутні, як один чоловік, впали на коліна, кінні міліціонери кинулись в юрбу з криком: „Розійдись!” і до благословення не допустили.

Митрополит Борецький - це глибоко християнська душа, втілення скромності, терпеливості, християнської любові; людина, що ніколи не піднесла голосу, нікого ніколи не скривдила й не образила, нікому не відмовила в добрій пораді, всіх зогрівала дивним промінням своєї душі і своеї любові. Смирення його було таке велике, що його довго не можна було переконати взяти на себе обов'язки Голови Церкви після митрополита Липківського.

Архієпископ Йосип Оксюк — проф. теології, глибокий і суворий християнин, вченій богослов, український Золотоустий, глибоко віруючий надхнений християнин. Богослужба для нього була справжнім священодійством, коли одного разу священик, що з ним служив, був на його думку, замало уважний, замало переймався священодійством, він сказав йому відійти.

Архієпископ Олександер Ярецько-інженер і теолог, високоосвічена і висококультурна людина, твердий і переконаний християнин-цирил, правдивий, безстрашний проповідник. Його арештували після виголошення церковного казання в 1927 році.

Було їх 28, а серед них один, архієпископ Сергій, росіянин, що захопився духом цієї Церкви, духом діяльної християнської любові, яка панувала в ній і серед її вірних. Це був дух християнської активності й жертвенної любові, дух національної єдності й високої національної свідомості.

В 1927-29 рр. советська влада зліквідувала Церкву. Це в загальному

розвиткові подій було зрозуміле і логічне. Українська Церква була союзом визволення українського національного релігійного духа. Але, як завжди в советській державі, ліквідації формально-правної не вистачає. За нею йде ліквідація фізична. Всі єпископи і майже всі священики та маса вірних опинилися на засланні. Про декого з них маемо певні відомості, що вони вже померли. До них належать: Митрополит Липківський, митрополит Борецький, архієпископ Щараївський та єпископи Чугаївський, Міхновський, Ромодан, Гриневич. Доля інших нам невідома.

Ідея не знають заборони, в'язниць, заслань, кордонів. Їх не може затримати китайський мур, чи, завіса. Ідея відродження Української Православної Церкви знайшла своїх прихильників на всіх українських і неукраїнських землях, де тільки мешкають українці. 1918-19 року почався український релігійний рух в Канаді. Православні вірні звернулися звідти до УАПЦ, і в 1924 до Канади прибув архієпископ Теодорович. Канадська єпархія нараховує тепер 120 громад. Є також українська церква в США і то навіть не одна, а дві. Одну очолює архієпископ Теодорович, а другу єпископ Шпилька. Ця друга належить до юрисдикції константинопольського патріярха. На українських землях під Польщею православна людність виявила свою волю 1927 року і рішуче домагалася створення українських єпархій з єпархами українцями. В наслідок цього трохи пізніше був хиротонісаний єпископ Полікарп Сікорський, теперішній митрополит УАПЦ на еміграції. На Холмщині воля української людності була виявлена через Церковну Раду року 1940, після цього відбулася хиротонія архієпископа Іларіона Огієнка і єпископа Паладія Відібіди. В 1924 році на землях України з волі українського народу відродилася УАПЦ, та з канонічного благословення митрополита Діонісія Валединського, що був Головою Православної Церкви в Польщі, висвячено 12 єпископів - українців. Таким чином, український церковно-релігійний рух сьогодні охоплює і Старий і Новий Світ та набирає великого значення. Залишається побажати, щоб усі осередки українського православного церковно-релігійного життя об'єдналися в одній Церкві під однією єпархіальною зверхністю. Думаемо, що во ім'я національної єдності і для збільшення значення нашої Церкви це конечне. Припускаємо, що серед єпархій, священства та вірних Українських Православних Церков не знайдеться таких, що цього не розуміли б. І коли сьогодні маемо сміливість і реальні підстави до того, щоб говорити про Українську Православну Церкву, як про церковну організацію, що має комірки свого життя в цілому світі, то історичний початок цього датується від 1917 року, право-державний акт усамостійнення Церкви відбувся 1. I. 1919 року, а реалізація ідеї Української Автокефальної Церкви стала в жовтні 1921 року. Ці здобутки не прий-

шли легко. Всюди були зусилля украйнського народу, всюди була довга й тяжка боротьба, були жертви, була й свята кров. Останніми роками при відродженні УАПЦ (1942—43 р.), в умовах німецької окупації, її теж пролилося немало. Для пам'яті нащадків уважаємо своїм обов'язком подати тут імена відомих нам мучеників за національно-релігійну ідею останніх часів. Причет і вірні Церкви в м. Варковичах на Дубенщині (Волинь) розстріляні в Рівному: протоієрей Андрій Кирилюк, диякон Мойсей Фірковський, його син Юрій, син церковного старости Іван Шабада, вірні: Кравчук Степан, Мельничук Олександер, Мельничук Дмитро, Данильчук Іван, Кузьомка Методій, Таракюк Яким, Вусатий Петро, Андрощук Іван Юрієвич, Андрощук Іван Данилович, Олісюк Никандр, Вусатий Петро I, Вусатий Петро II, Козачук Андрій (з с. Крилова), Пасічник Филимон, Покотило Іван, Євтонюк Семен, Євтонюк Йосип, Корнійчук Дмитро (учит. з с. Липи). Всі названі особи розстріляні за бажання відділиться від московської Церкви і приєднатись до УАПЦ.

Жертви з Волині та інших місцевостей: протоієрей Малюжинський Микола (член Адміністратури, найвищого церковного управління УАПЦ на Україні 1942-43 р.), протоієрей Мисечко Володимир з Рівного, отець Ілля Левчук з с. Коціна, протоієрей Клубок Степан з с. Аристова, отець Гаскевич Володимир (розстріляний у Дубні), отець Лозинський Константин з Більова, його жінка Олександра, його донька Зоя, отець Тучемський Володимир з с. Майкова, протоієрей Корницький Венедикт і дяк Петрів Борис разом з парафіянами спалені в церкві в с. Губків Костопільського повіту (Волинь), отець Покровський Миколай з с. Штунь на Любомильщині, отець Матусевич Милитон з с. Вишні, отець Сагайдаківський Методій з с. Новостави, отець Галабурда Андроник з с. Радогош Велика (Заславщина), о. Климчук Каленик з Крем'янеччини, др. Роцінський, др. Роцінська, Черкавський Юрко, Жиглевич Йосип з Крем'янця інж. Колесник Петро з Рівного, о. Перебійніс Володимир із Здолбунова, прот. Кічанинський Іван з Костополя, інж. Пилипчук Петро з Берестя, о. Мадеча Степан з донькою і сином з с. Дратова на Холмщині, о. Миртинюк Олександер, прот. Синьов з Рівненщини, о. Тарнавський Максим з с. Тудорова, інж. Таракюк з Берестя, о. Шавронський Михай з Деманя, прот. Пінькевич Андрій з Камінь-Коширська. Це переважно Волинь та деякі місцевості і тільки ті імена, що збереглися в пам'яті або в записках. Всі вони розстріляні або іншим способом замордовані чи спалені. Це тільки невелика частина жертв, що впали в оборону Української Церкви. Скільки і де впalo ще, про це Ти, Господи, знаєш.

Так на крові мучеників-єпархів, священства й вірних будується Українська Автокефальна Православна Церква. Будується в єдинстві з народом, будується на тривких фундаментах, політих спільною кров'ю. Нехай же наші вороги і друзі з цього зрозуміють, чому вона нам така рідна, дорога і свята. Нехай зрозуміють, що ми розрізняємо церковні дії, згідні з канонами і не згідні з ними, але ніякої різниці не бачимо між українською кров'ю полтавця з 1928 року і кров'ю Волиняка з 1942 року, як не бачимо її в ідеї, за яку пролилася та кров, і не бачимо в терпіннях і муках, прийнятих ними во ім'я Боже.

Нове про ДП

Міжнародна Організація Для Втікачів (ІРО).

Як подає Український Бюлетень Інформації від 29. I. 1947 р., нова міжнародна організація для втікачів-ІРО має замінити й продовжувати працю Нансена. Із статуту цієї організації довідуюмося, що з-під опіки ІРО виключені такі групи утікачів:

1. Всі громадяни ССР, які постійно перебувають на території цієї держави до 3 вересня 1939 року.

2. Всі ті, яким можна доказати, що від часу закінчення цієї війни вони брали участь у будь-якій організації, яка мала чи має за мету збройно поборювати уряд держави з якої вони походять, або уряд іншої держави, члена ОН.

3. Всі ті, яким можна доказати, що вони під час війни добровільно співпрацювали з ворогом, і так само всі ті, які носили німецьку уніформу (мундир).

4. Всі ті, які від часу закінчення війни були провідниками рухів, ворожих до урядів тих держав, з яких вони походять, або до урядів інших держав, членів ОН.

Далі статут постановляє, що право на всіх дітей та сиріт має держава, з якої вони походять. Всі діти (до 15 років життя), які не мають отікунів чи взагалі опіки, мусять вертатися до держав, з яких вони походять.

Як відомо, ІРО стане аж тоді повноправною організацією, коли її статут підпише 15 держав.

МІЖНАРОДНА КОМІСІЯ Д. П. ІДЕ ДО БЕЛЬГІЇ

За повідомленням УБІ, до Бельгії виїхала 19. I. міжнародна комісія ДП. В її склад увійшли 3 українці, 3 поляки, 2 литовці, 2 лотиши, 2 естонці і один серб. Делегацію супроводжують: представник бельгійського міністерства внутрішніх справ, представники американського військового уряду, УНРРА, тощо. Делегація перебуватиме в Бельгії приблизно 10 днів.

Представники ДП на місці ознайомляться із життям у Бельгії, умовами праці та робітничими контрактами і стверджують, чи можливо там прімістити на роботу більшу кількість утікачів.

Вся ця акція зв'язана з бажанням бельгійського уряду завербувати на працю до Бельгії кільканадця тисяч ДП.

Треба привітати ініціативу й демократичний підхід до справи американського уряду, який дбає про те, щоб ДП самі переконалися, чи відповідні для них умови праці й поселення у Бельгії.

ЩЕ ПРО СПРАВУ УТИКАЧІВ.

Як подає УБІ, відомий англійський тижневик „Економіст” займається у зв'язку з творенням ІРО проблемою втікачів. За повідомленням англійського часопису, Англія ще вагається чи підписати статут ІРО чи ні. Англійський уряд висунув плян поселення втікачів в Німеччині. Це заощадило б усякі труднощі транспорту, а тим самим і фінансів. Це тим важливіше, що ІРО призначила на акцію поселення ледве 5 мільйонів доларів. Проти цього пляну виступає „Економіст” і пише, що така розв'язка була б зрадою одних з найбільшіх безпомічних і нещасливих недобитків цієї війни. Часопис закликає уряд прилучитись до міжнародної акції.

* Початок див. ч. 1. (96) і 3 (98).

УКРАЇНСЬКЕ ЖИТТЯ

СВЯТО ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ.

30 січня ц. р. молодь табору Сомме-Казерн в Авгсбурзі (драм-гурт, пласт і СУМ) улаштували урочисту академію для вшанування пам'яті героїв Крут.

У програму свята входили: - живі образи (інсценізації), хорові пісні, збірна декламація та довший реферат про історію бою під Крутами. Мистецьке оформлення А. Антонішина, хор співав під керівництвом проф. Бабуняка, інсценізацію життєвих образів приготували Є. і А. Андрухович.

Програма академії дібрала і виконана в загальномуdobре.

ЦЕРКОВНИЙ КОНЦЕРТ

Церковно-релігійне життя українців у Гайдельберзі вступило в нову стадію розвитку з хвилиною приїзу панотца Федуника. На перший день Різдва відбулася перша служба Божа, на яку прибуло велике число вірних.

Великою подією для українців у Гайдельберзі був церковний концерт, що його дав український хор із Мангаймом під орудою проф. Завітневича 2 лютого ц. р. Чужинецька публіка з великою прихильністю поставила до української пісні після концертів хору „України” й хору бандуристів, і українське громадянство Гайдельбергу й околиці виповнило вщерть найбільшу міську церкву, щоб послухати цей концерт. У програму його входили українські колядки, як „Бог предвічний”, „На Йорданській річці”, „Не плач Рахиле”, „Добрий вечір тобі” та інші духовні пісні, що між ними вирізнялися мистецьким виконанням пісня про почайську Богоматір, молитва Курбатова й 102 псалом. Церковним гімном „Боже великий, єдиний” закінчено концерт, що зробив велике враження на присутніх.

ВІДКРИТТЯ ТАБОРОВОГО КЛЮБУ В АВГСБУРЗІ.

16 січня відбулося відкриття "Таборового Клубу" в таборі „Сомме-Казерн" в Авгсбурзі. Після офіційного відкриття клубу та заслухання привітання від коменданта табору відбулася весела, дотепно складена програма відкриття під мистецьким проводом мистців-керманиця клубу Б. Паздря і С. Крижанівського при співчасті Н. Горленко, О. Карп'як і А. Теплого та клубної оркестри.

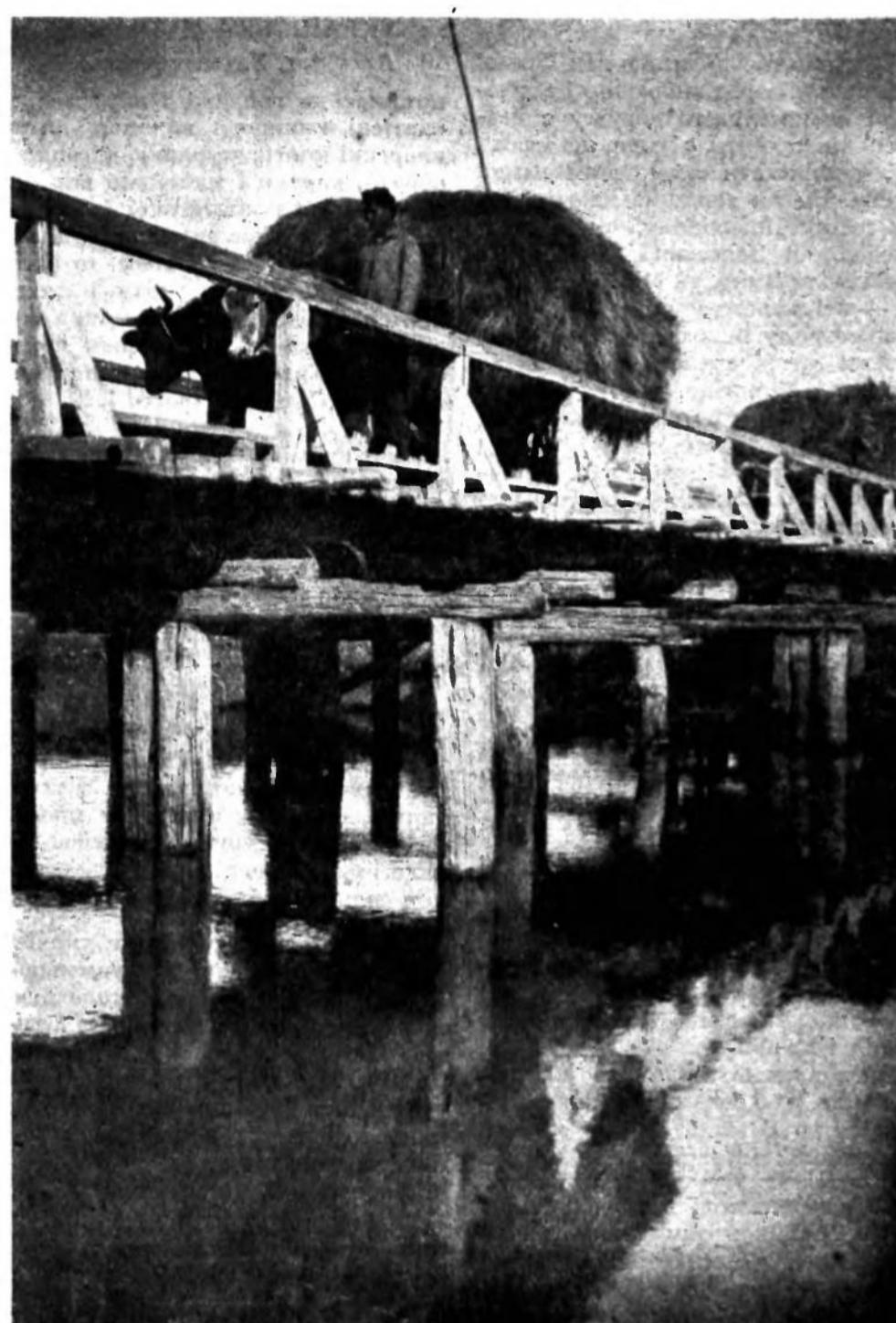
Клуб приміщений у гарно розмальованій великій залі 5-го блоку. На столах багато українських і чужих часописів і різних ігор (шахи, доміно, тощо).

Треба привітати цю добру й може щасливу думку відкриття таборового клубу, в якому мешканці табору зможуть приемно проводити вечори в товариських розмовах, і товариських графах.

А. К.

ПОДЯКА

Хворі українці, що перебувають в санаторії УНРРА, Гаутінг висловлюють щиру подяку громадянству таборів Авгсбурга, Міттенвальду, Розенгайму, Стефанскірхе і Нойбаєрн за святкові дари та всім особам, що трудилися при замовленні і доставі дарів до санаторії. Зокрема дякуємо СХС та Душпастирству Хворих у Мюнхені за організацію зборки та за стала опіку над хворими.

Фотоетюд

На Київщині

Виставка праць таборових майстерень

8-15 січня ц. р. була відкрита в таборі „Сомме-Казерн" в Авгсбурзі виставка праць таборових майстерень. Виставку розміщено в шістьох кімнатах у приміщенні гімназії.

У 1 кімнаті зібрано найкращі наші мистецькі та національні експонати, зібрані серед таборян. Тут маємо гарно виконану картину церкви Св. Юра у Львові роботи мистця Залуцького, Холмський собор пензля Костура і величавий собор Св. Софії в Києві роботи проф. Повстенка. Крім того великий портрет Шевченка (роботи М. Радиша) і портрети С. Петлюри і Є. Коновалця (роботи Залуцького). Побіч цих картин розміщені карти і діяграми українських земель і їх багатств.

У цій кімнаті приміщено теж великий тризуб і історичні герби українських земель та відзнаки-заслуги української армії. Ця кімната робить найкраще враження на своїх і подобається чужинцям, що досить численно відвідували виставку, зокрема місцеве німецьке населення.

У другій кімнаті відображена праця таборового театру і драматичного гуртка.

Решта кімнат використовується для виставок, а саме: вишивки, килими, альбоми тощо. Найбільшу увагу глядача привертають наші вишивки, які не мають конкурентів в цілому світі. Шкода лише, що ці дуже гарно ви-

шивані речі були розложені досить хаотично, перемішані напр., буковинські взори з яворівськими чи іншими.

У третій кімнаті розміщено експонати аж із семи робітень, а саме: фарбарні, електротехнічні, рімарські, шевські, трикотарські, валіз і столлярські майстерні. Найкраще репрезентувалися майстерні електротехнічна і валізок.

Дуже гарно виглядав фотографічний куток у четвертій кімнаті, який показав не лише дуже багато гарних світлин, але теж цілу галерею мистецько виконаних портретів.

У цій кімнаті теж розміщено різний дитячі забавки й іграшки, які виробляються в майстерні іграшок.

У п'ятій кімнаті досить можливо заступлена кравецька майстерня зате слабше репрезентувалися чоловічі кравці й шапкарі. Ця кімната - найслабше місце виставки.

В останній кімнаті зібрані всі праці мистецької студії та портрети роботи Шрамченка. Дуже добре скульптури і праці В. Сім'янцева та дрібні картини Залуцького доповнили ці скромні здобутки мистецької майстерні.

Виставку відкривав комітет, зложений з таких осіб: проф. Повстенко, мистець Залуцький, п. Іваненко, п. п. Лінгарт, Щаківська, і Яр. та Єв. Андрухович.

Виставку оглядав під час свого перебування в Авгсбурзі посол Канадського парламенту п. Глінка.

ПЕРША ПРЕСОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ПЕРЕСЕЛЕНСЬКИХ СПРАВАХ

Дня 2 лютого ц. р. відбулася в Мюнхені перша пресова конференція Центральної Переселенчої Управи і представників Президії головної Української Ради з представниками всіх українських ліцензійованих часописів. На конференції був приявний також голова спілки Українських Журналістів на еміграції д-р Степан Баран.

Конференцію відкрив член Президії головної української Переселенчої Ради.

Член Центр. Переселенчої Управи, в довшім рефераті, викликав в імені Головної Української Переселенчої Ради і Центральної Переселенчої Управи низку побажань до всієї української преси, а зокрема просив про всесторонній вірну інформацію широкого громадянства про всі переселенчі справи.

По конференції відбулася жвава і цікава дискусія.

КООПЕРАТИВНИЙ З'ЇЗД У МЮНХЕНІ

28. 1. 1947 р. в Мюнхені відбувся краєвий з'їзд представників усіх українських кооперативів із західних зон Німеччини.

На з'їзді постановили: негайно розпочати діяльність торговельної централі „Центрросоюз”, заснованої 8-9 червня 1946 р.

У з'язку з тим з'їзд ухвалив:

1. Передати тимчасово ведення товарової гуртівні кооперативи „КОС” у Мюнхені.

2. Наладити листраційно-інструментальну працю в кооперативах, яку має самостійно проводити Організаційний Відділ Центрросоюзу. Одночасно Організаційний Відділ Центрросоюзу буде вести ідеино-організаційну працю, засновувати нові кооперативи.

3. Переходово діяльні чинності передати до реалізації кооп. „КОС”.

4. Для наладнання праці в центральні діючі кооперативи зобов'язані негайно внести відповідні грошеві внески, про висоту яких кожен кооператив буде окремо повідомлений. Внески треба передавати до кооп. „КОС” з допискою „для Центрросоюзу”.

Дирекція „Центрросоюзу” починає свою працю з 1 лютого ц. р. в преміщенні кооп. „КОС” у Мюнхені.

ТЕАТР „РОЗВАГА В Н. УЛЬМІ

13 і 14 січня театр „Розвага” дав у Н. Ульмі таборовому глядачеві велику Новорічну виставу.

Таборовий глядач, що в сірих будинках нашого еміграційного життя прагне мистецтва й розваги, активно відгукнувся своєю присутністю в театральній залі.

Сподівання глядача були цілком відповідені. Перед його очима пройшла ціла низка скетчів, балетових танків, групових і сольових пісень та легкої модерної музики.

Редакція „Нашого Життя” сердечно вітає Театр-Студію під мистецьким керівництвом Йосипа Гірика і бажає дорогим гостям привітного побуту й мистецьких усіх у Баварії.

АНСАМБЛЬ Й. ГІРНЯКА В АУГСБУРЗІ

Ні один театральний ансамбль не мав це таких успіхів, такої переважної залі, такого масового і так захопленого глядача, як це мав цими днями ансамбль Йосипа Гірняка, драматичної студії з Австрії, що саме тепер гостить в Баварії.

В таборовому театрі Сомме-Казернє п'ять днів підряд гості показували свій різноманітний репертуар і щодня мали до півтора тисячі глядачів, тобто стільки, скільки театральна зала могла вмістити, ураховуючи всі можливості (всі проходи заповнені, на двох стільцях — трьох глядачів і т. п.).

„Блакитна авантюра”, драма „Мати і я” (за Хвильовим), „Сон української ночі”, „Слуга двох панів” і „Гайдамаки” — ось репертуар цієї студії. До подробішого розгляду поодиноких річей цього багатого і різноманітного репертуару ще маємо нагоду вернутися. Наразі хочемо сказати кілька слів про саму студію.

Що притягає глядача у цьому ансамблі? Що його так захоплює? Де таємниця цього тріумфу студії Гірняка? Це перш за все молодечість цілої трупи. Ансамбль складається із наймолодшої молоді, іноді із 18-річних аристократок (Позняківна Тамара). Заслугою п. дир. Гірняка є те, що він свої здібності, свій небуденній талант — передає молодим адептам української Мельпомени і цим лишає по собі слід та робить невміруше діло для української театральної культури.

РІК ПРАЦІ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ „УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО”.

3. 1. 1947 р. кооперативна видавнича спілка „Українське мистецтво” в Регенсбурзі відбула свої перші річні збори. В них брали участь 22 особи з усіх 32 членів.

Кооператива видавала протягом 6 місяців часопис „Слово”, якого вийшло 95 тисяч примірників, далі видала 6 книжок українських класиків, пластовий і спортивний календарі для молоді, 5 чисел „Школярика” для дітей, календарі, листівки і т. д.

Оборот спілки досяг за господарський рік від 2. 11. -45 до 30. 11. -46 суми 153000 марок, а з того чистих прибутків було 10400 марок, не рахуючи 3800 мар. податків, виплаченіх ЦПУЕ та ОПУЕ на загальні потреби української еміграції.

Чистий прибуток загальні збори розділили так: 1) на утворення 3 стипендій для студентів журналістики, які студіюють позаочно УТГІ в Регенсбурзі по 500 марок, а разом 1500 марок; 2) Українському Вільно-

(Закінчення зі стор. 3)

в таких випадках, коли є це круглі сироти, що ні дому ні рідні не мають. Поліція чеська збирає всіх цих людей і проти їхньої волі передає до „Сборного пункта для депатріації советських громадян” в Празі.

Яка доля чекає цих людей в ССРР, не тяжко догадатись, коли взяти під увагу, що „депатріають” їх туди підконтролем, як „елемент нежелаючій возвратитися на родину”.

Ще раз констатуємо, що це, у культурному світі незвичайне становлення чехословацької влади до чехословацьких державних громадян української народності є протизаконним і неморальним, як за чехословацькими законами, так і за міжнародним правом.

Д-р Степан Розоха.

ОГОЛОШЕННЯ

:-: УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ :-:
Авгсбург, Ульмерштрассе 7

приймає до продажі і поручає всі вартісні книжкові видання, антикварські книги, журнали, часописи, образи, картки і мистецькі вироби. Замовлення з англійської і американської зон виконує за післяплатою, або за надісланням готівки. Книгарням, кооперативам і кольпортерам знижка. На бажання висилає каталоги. Замовлення адресувати: Українське Букхандлунг, Авгсбург, Ульмерштрассе 7.

Вже вийшла з друку і поступила в продаж книжка-підручник Інж. Д. Тарнавський „Електричні Акумулятори”, 64 ст., ілюстрацій 26, ціна 10 НМ.

Книжка продается в книгарні „Верховина”, Авгсбург, Соммекаернене Бл. II, кімн. 6.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Запис до школи Фізичної Культури. З ініціативи РФК дирекція вчительського семінару в Міттенвальді відкриває однорічну школу фізичної культури з програмою, аналогічною однорічним інститутам при вищих школах.

Всіх членів і симпатиків української Євангельської Реформованої Церкви прошу листовно зголоситися на таку адресу: Christliches Seminar für Missionare, W. Borowsky, (16) Marburg (Lahn), Dürerstraße 43.

Всіх, хто бажає отримувати українські літературу, прошу також писати на цю адресу.

В. Боровський, проповідник УЕРЦ.

Вийшов з друку

найбільший і найповніший ілюстрований український

:: КАЛЕНДАР - АЛЬМАНАХ ::
на 1947 рік

,,НА ЧУЖИНИ“

В календарі — святі й загальні календарні відомості, український історичний календар, світ у числах, наукові статті, оповідання, поезії, веселій куток. — Ціна 10.— Мар. Замовляти: Авгсбург, Ульмерштр. 7.

— Українське Букхандлунг —

Розшуки в Канаді рідних та знайомих провадить: Mytro Gergusz, Notary Public, 706 McIntyre Bl. Winnipeg, Canada.

ВАГА ЛИСТИВ ЗА КОРДОН

Берлін. Військове управління повідомило, що від 1. лютого 1947 року можна посыкати листи за кордон вагою до 500 грамів. Розпорядок цей не стосується Японії, Еспанії, Фінляндії та Югославії. Оплата є такі: за перших 20 грамів 75 пфенігів, за кожних 20 наступних грамів 45 пфенігів.

Об'єднання Українських Підприємців

ти підприємцям творити нові варствати праці тощо.

Рішено творити українські приватні підприємства, де наша еміграція зможе знайти варствати праці, а молодий нарибок школу для життя.

Філія працює в приміщенні бюро Головного Об'єднання при Розенгаймерштр. 48 а, кімн. 114/II.

Всіх заинтересованих і бажаючих стати членами Об'єднання просимо звертатися на повищу адресу.

Ректорат Богословсько-Педагогічної Академії УАПЦ повідомляє, що всі студенти Академії, які мешкають по таборах УНРРА і пройшли скрінінг, мають можливість улаштуватися в таборі Мюнхен-Лайм.

Для цього з собою треба привезти картку Д. П. і відголосення з попереднього табору. Крім того, взяти з собою посуд для іжі та теплі ковди.

Дружини і діти тимчасово залишаються в попередніх таборах.

Приїжджати негайно і зголошуватися у Мюнхені на Даахауерштр. 9/І. від 9—12 год.

Ректорат

Розшуки

(В листуванні подавати Ч.)

731. Софія Литвинова з Турчинів, Кобург, Шляхгоферштр. 4/І. шукає сина Любомира Богдана Литвина, нар. 21. 8. 1924, а також рідних та знайомих з Глубічка Вел. Тернопільщина. Українські часописи в Америці просимо передруковувати цю оповістку.

732. Лепчанський Петро, Швабмюнхен, Шіштерштр. 1. шукає Василя Статкевича з Володимира Волинського. Часописи на англійській та французькій зоні просимо передруковувати.

733. В. Абузов, Зеебах 13, бай Філлях. Естеррейх (Кернтен), шукає дочку Абузову Марію, зятя Сілієра Івана.

734. А. Королик, 280. Е. штр. Нью Йорк, шукають знайомих з села Романова або Звенигородка пов. Бібрка.

Управа Української Спілки Селян-емігрантів в таборі Сомме-Казернє з глибоким сумом сповіщає, що член Спілки Одарка Козинець, народж. 14. 3. 1907 р., після недовго хвороби померла 27. 1. 1947 р. Хай буде Тобі земля пером на чужині.

Столярський майстер Іван Лазорур. 1914 р. в Лобізві, пов. Сянік замешкалий в Кросні, зістав в немлюдський спосіб замордований ворогами в листопаді 1946, залишаючи молоду жінку і дитину. Ділюсь сумною вісткою з Ріднею та знакомими. Член Родини Д. Л.

НАШЕ ЖИТТЯ

український тижневик

Редактор Колегія

Головний редактор

Д-р ПАНАС ФЕДЕНКО
Видає Секція Журналістів при Спілці Українських Письменників і Журналістів (СУПіЖ) в Авгсбурзі.

Державець ліценції П. Котович Authorized by Military Government I.C.D., Press Branch OMGW

Licensee: Pawlo Kołowysz.

Адреса Редакції та Адміністрації „НАШОГО ЖИТТЯ”

“Our Life”, Augsburg,
Speyerer Straße 1 (Ecke Birkenfelder Straße)

Адреса для листування і грошових переказів тільки

Ukrainian Newspaper “Our Life”, Augsburg, Postamt 2, Postfach.

Druck: Hans Holzmann, Bad Wörishofen.